

Křest Aničky Kašparové, Benešov 11.10. 2020

první čtení

Izaiáš 43,2" Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud. Půjdeš-li ohněm, neshoříš, plamen tě nespálí."

Matouš 6, 34
"Nemějte starost o zítřek; zítřek bude mít své vlastní starosti. Den má dost svého trápení."

druhé čtení Ž 37, 4+5

kázání

Čtení byla velmi nezvyklá – jen pár veršů. Vysvětlím proč: Anička byla pokřtěna. Když jsme křest připravovali, ptala jsem se rodičů a kmotřičky, co by chtěli dát Aničce do života. Něco, co jim přijde důležité. Co by ji mělo nést a podporovat. Také v jejím zrání k plnosti člověkování.

Tatínek Jan vybral žalm 37, z něj verše 4 + 5. Teď je znovu přečtu, v kralickém znění. 4 Těš se v Hospodinu, a dá tobě žádosti srdce tvého. 5 Uval na Hospodina cestu svou, a slož v něm naději, onť zajisté všecko spraví.

Obojí je správný překlad, přesto ten kralický je o něco věrnější hebrejskému originálu. Těš se. Mohlo by tam být i slovo rozkoš, jak to ostatně má český studijní překlad. Těšení je spojeno nejen s tělem ale i s duší člověka. Jemné a přitom tak života plné slovo. Hledat rozkoš v Hospodinu. To je tak hezký. Hledat své blaho v Bohu, ne v ničem jiném. A že by se dalo hledat a najít. Místo křečovitého držení se sebe, svých úsudků a nápadů na spravedlnost je tu prostor pro radostnou úlevu. Ta nejhlubší lidská přání - jako je touha po harmonii věcí, po spravedlnosti a řádu věcí, jsou přání, která patří Bohu. To je to, co žádá naše srdce. Ať je nám dobře. Ať žijeme v míru a bezpečí před zmatkem. Ať je spravedlnost na světě. To ale také znamená: Bůh je tady a naše přání, ta hluboká přání našeho srdce, patří jemu. Křesťanství – no ona většina náboženství- bývá zvenčí chápáno trochu jako popření sebe sama. Dělat Boží vůli. Ne svoji. Dát trochu stranou sebe. Zapomenout na svá přání. Myslím, že je to naopak. Být v tom nejlepším slova smyslu člověkem. Nic si nenalhávat. Nenosit ty masky dokonalosti, co se nosí. Umět přiznat slabost i umět být silná silou odjinud. Ano, je normální zlobit se kvůli svévolníkům, chtít vzít spravedlnost do svých rukou, chtít zajistit právo všem – a mít výčitky, že to nejde. Že to nedovedem. Žalmista upozorňuje: svou cestu svěř Hospodinu, on sám bude jednat. Nemusíme to být my, kdo je garantem splnění našich nejhlubších přání po uznání, respektu, míru, harmonii nebo co všechno vlastně lidské srdce ukrývá. Ta nejhlubší přání patří Bohu. A vzkaz pro Aničku z tohoto textu: Nezůstaneš sama, Aničko. I tam, kde lidské síly nestačí, je ještě cesta. Bůh je a je tu a postará se.

Verše z prvního čtení vybrala komtříčka Tereza. Také s přáním, aby tyto verše doprovázely Aničku, až bude růst a zrát a hledat svoj místo ve světě. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud. Půjdeš-li ohněm, neshoříš, plamen tě nespálí." Zkusli jste jít někdy přes vodu, přejít řeku? Člověk má respekt před živlem. Voda je základní podmínka života, ale umí také ničit a bořit a topit. To samé oheň, dává teplo i se dá uhořet. Voda a oheň – dva protiklady. Znamená to zhruba tohle: Půjdeš-li přes to zvláštní, nebezpečné, tajemné, kde nedohlédneš na dno, budu s tebou. Až nebudeš vědět, co se s tebou stane v příští chvíli, neboj se, půjdu do těch situací s tebou. Nebudeš sama, opuštěná. I tam, kam druzí nebudou chtít nebo moct jít, já půjdu s tebou. Co víc si asi může člověk přát, že. A jsou situace a Anička se do nich dostane stejně jako my- d kterých nikdo z lidí nemůže vstoupit, změnit je zevnitř. Jen ona – a Bůh. Ta nejlepší dvojka, jakou si jde představit.

"Nemějte starost o zítřek; zítřek bude mít své vlastní starosti. Den má dost svého trápení."

Četla jsem zprávy na netu a teda veselo mi nebylo. Ten všudypřítomný strach. A při návratu ze školky jsem přemýšlela nad kázáním a došlo mi to. Ta jistota, kterou jako věřící lidé máme. Ta krása a úleva. Zítra budou zas jiné starosti. Nemusíme si nervozitou okusovat nehty, co asi přijde. Nemusíme se nimrat v minulosti, co bylo. Žijeme teď a tady. Taky úleva.

Když dám všechny verše dohromady – vyzařuje z nich klid a pokoj. Bůh je a je laskavě a docela blízko - pro tebe, Aničko. Pro tvého tátu a mámu, pro kmotříčku, pro nás. A tak bych chtěla dnes s vámi slavit i s Tebou, Pane Bože, že jsme spolu.

Přímluvy

prosíme z alidi v izolaci, za staré a nemocné

prosíme za všechny v azyláku ve Vlašimi

prosíme za ty, kdo pečují o druhé a za jejich vlastní prostor k péči o sebe

prosíme o moudrou správu věcí veřejných

prosíme za lidi vyděšené

prosíme za naši církev, za církve v Benešově, za církve v okolí

prosíme za ty, kdo Boha hledají

prosíme za ty, kdo se připravují na křest a confirmaci

prosíme za radost z víry

Otče náš...